

Vidjele smo posljedice uragana *Matthew* na Haitiju

Za jedanaest sati smo u velikom zrakoplovu iz Pariza preletjeli ocean i ugledali drugu stranu Zemlje, sletjevši u glavni grad Haitija - Port-au-Prince. Već na putu od zračne luke prema našoj misiji ulazim u svijet sasvim drukčiji od bilo kojega dosad pohranjena u mojim sjećanjima. Vrući vlažni zrak, mjestimično nesnošljivi mirisi. Posvuda šarenilo i zaglušujuća buka. Dobiva se dojam da je svega previše: vrućine, smeća, prašine, mirisa, vozila, rupa na putu, buke, ljudi... Sve vrvi u općemu kaosu. Vidim i velike plakate s kojih nas gledaju ljudi obilježeni zaokruženim brojem i naglašenom kvačicom. Sestra Ana objašnjava kako su uskoro predsjednički izbori i kako je ushuktala kampanja potencijalnih kandidata. Za sat vremena vožnje stigle smo u Centar za odgoj djece bez roditelja „Blaženi Alojzije Stepinac“. Kako se otvaraju vrata Centra, otvara se i novi svijet – oaza radosti djece i planski rastućih sadnica i nekih već golemih stabala. Svi dolaze pozdraviti. Svi su se razveselili povratku sestre Liberije. Djeca su, napravivši špalir, dala mjesto najmanjem dječaku Maxu, koji nam je za dobrodošlicu darovao veliku papaju - domaće voće, naglasivši kako je iz vlastitoga vrta. Nakon radosnoga susreta, okrijepe i prepričavanja događaja iz domovine i iz ove kuće, trebalo je poći na počinak.

Sestre ovdje nemaju ni radijskoga ni TV prijemnika. Informacije primaju putem interneta, onda kada se mogu povezati. Tako nam je sestra Ana ispričala kako se prema Haitiju kreće uragan *Matthew* i kako će za nekoliko dana stići do obale otoka. Započelo je praćenje kretanja toga snažnog oceanskoga diva. Vjetar je povremeno bio veoma snažan, praćen kišom. U zemlji su davali upozorenja svakih nekoliko sati. Otkazana je školska nastava u svim odgojnim ustanovama u zemlji. Naređeno je da se iz priobalnih naselja ljudi isele/sklone dok udar ne prođe. Kazali su kako treba

pribaviti hrane i vode te sve staviti na viši kat kuće. Sestre su tako s djecom donijele suhoga kruha i vode na kat. Protumačile su im što bi sve mogao donijeti vjetar. U zraku se osjetila nesigurnost. Mislile smo na obitelji koje žive u šatorima napravljenima od starih vreća, lima ili granja. Oslušivali smo kad će se zaustaviti svaki veći udar vjetra, ili možda postati još jači. Bilo je to pred Stadlerovo. Zajedno smo molile molitvu Utemeljitelju. Molile smo krunicu s djecom i s osobljem. Sve smo izručile majci Mariji. U srcu sam osjećala kako će Majka svih naroda izmoliti kod svoga Sina da budemo oslobođeni od svake nevolje. Tako je i bilo u ovome Centru. Svi smo dobro! Sestre mole i rade, djeca se neumorno igraju. Nažalost, nije svugdje tako prošlo. Kada sam sa sestrom Liberijom ispratila patera Belanicha u zračnu luku u povratku smo vidjele kako su pokidani svi *jumbo* plakati i kako je rijeka jako nabujala. Gradom je odjeknula vijest kako je uragan udario južni dio otoka. Nastradalo je više priobalnih mjesta, osobito Jacmel i Les Cayes. Teško je prebrojiti stradale, poginule, jer ih je more pokrilo. Govori se o više od 800 poginulih i više od 50.000 bez obitavališta. Javljaju kako su brojne obitelji ostale bez svega, osobito su uciviljene nestankom svojih najdražih. Molile smo za sve i svima željele dati riječ nade. Čule smo kako je Sveti Otac uputio dirljivu riječ utjehe kardinalu Chiblyju Langloisu, predsjedniku Haićanske biskupske konferencije, a tako i svima koji trpe. Katolička Crkva je prisutna i pruža ruku utjehe do koga god dođe. Ništa manje nisu aktivne ni brojne protestantske i druge zajednice. U ovom je gradu nabujala rijeka odnijela više nasipa, kućica, a ugrožena je bila i stabilnost mosta. Govore o više naselja gdje ljudi trpe zbog odrona. Mi smo pohodile nekoliko naselja gdje Božja djeca žive u teškim uvjetima bez ikakva odjeka civilizacije. Ni zamisliti ne možemo koliko oskudijevaju u svemu, ali istodobno oni imaju život. Posvuda su djeca. U malom šatorčiću je 6-8 članova obitelji. Kartonsku prostirku za počinak često imaju na mokroj zemlji.

Koliko je samo žilav život ovih ljudi. Koliko se samo čini bezvrijedan, nezaštićen. Ipak istinsku sreću u duši imaju oni koji imaju milost vjere u Isusa Krista. Upravo u obzoru te sreće naše sestre ovdje služe darivajući najsiromašnijima sve što imaju. Ovih dana sam doživjela da je to i sam goli život.

sestra M. Admirata Lučić